

λουν ν'άγοράσουν ένα παιδί από τη μάνα του:

Τότε η κυρία Ντουμπιέ, καθώς έβγαине ελδε ένα άλλο μικρό κ' έρώτησε μ' έπιμονή γυναικάς χαϊδεμένης:

— Μά το άλλο μικρό δέν είναι δικό σας;

— Ο κύρ Ταβάρτος άποκρίθηκε:

— "Όχι, είναι τών γειτόνων μας, μπορείτε να πάτε σ' αυτούς να τó ζητήσετε, άν θέλετε.

Και μπήκε πάλι στο σπίτι του, όπου άντηχούσε η καταγανακτι-σμένη φωνή τής γυναικάς του.

Οι Βαλλίνοι καθόντουσαν στο τραπέζι, τρώγοντες άργά φέτες ψωμιού άλειμμένες με λίγο βούτυρο.

Ο κ. Ντουμπιέ επανέλαβε κ' έδω τας προτάσεις του, αλλά αυτή τη φορά με μαλακώτερο ύφος και με περισσότερη πονηρία.

Οι δύο χωρικοί κινούσαν το κεφάλι εις ένδειξιν άρνήσεως, αλλά όταν άκουσαν ότι θα έχουν πεντακόσια φράγκα κάθε μήνα άλληλο-κοιταχθήκανε και συμβουλευθήκανε ο ένας τόν άλλο με ματιές.

"Εμειναν κάμποση ώρα σιωπηλοί, σκεπτικοί και δισταύοντες. Τέλος η γυναικά έρώτησε:

— Τι λές, άντρα μου;

"Εκείνος άπήντησε άποφθεγματικά.

— Δέω πώς άξίζει να το συλλογιστούμε.

Τότε η κ. Ντουμπιέ η οποία έτρεμε από άγωνία, τούς έμίλησε για το μέλλον του παιδιού, για τήν εύτυχία του και για όλα τα κέρδη που θα τούς έδινε άργότερα.

Ο χωρικός έρώτησε:

— Και γι' αυτά τα πεντακόσια φράγκα που θα μάς δίνετε κάθε μήνα, θα μάς κάνετε συμβόλαιο;

"Η κ. Ντουμπιέ άπεκρίθη.

— Μά βέβαια αύριο κιάλας.

"Η χωρική που συλλογίζονταν ξαναρώτησε:

— Πεντακόσια φράγκα τó μήνα είναι λίγα, άπέναντι στο παιδί που θα χωριστούμε. Θα δουλεύει σε λίγα χρόνια και θα μάς βοηθά. Κάμετέ τα εξακόσια.

Ο κ. Ντουμπιέ μέσα στην άνυπομονησία της δέχτηκε και έπειδή ήθελε να πάρη μαζί της τó παιδί έδωκε 500 φράγκα ως δώρο έναφ ο άντρας της έγραψε μία σημείωση.

Προσεκλήθησαν άμέσως ο Δήμαρχος κ' ένας γείτων κ' έχρησί-μωσαν για μάρτυρες.

Και η νεαρά κυρία γεμάτη χαρά παρέλαβε τó παιδί στα χέρια της, όπως άγοράζουν ένα παιχνίδι από ένα κατάστημα.

Οι Τουβάτσοι στην πόρτα τους έβλεπαν τήν παραλαβή αυτήν ά-φωναί, σοβαροί, μετανοημένοι ίσως, γιατί άρνήθησαν αυτοί να δώ-σουν τó δικό τους μικρό.

Δέν άκούστηκε πιά να γίνεται διόλου λόγος για τó μικρό Γιάννη Βαλλίνο. Οι γονείς του κάθε μήνα επήγαιναν και εισέπρατταν τα εξακόσια τους φράγκα από τó συμβολαιογράφο, και ήσαν θυμωμέ-νοι με τούς γειτόνους τους γιατί η κυρά Τουβάτσου τούς έξευτέλιζε κάθε τόσο με τα λόγια της. Δέν έπαυσε να λήη από πόρτα σε πόρτα ότι είναι άφυσικό πράγμα να πουλήη κανείς τó παιδί του, τó έχαρα-κτιήριζε αυτό φρικτό, άποτρόπαιο.

Και έκαιρνε επιδεικτικά τόν Κάρλο της στην άγκαλιά της και έ-λεγε σ' αυτόν:

— Δέ σε πουλήσα εγώ, δέ σε πουλήσα, μορό μου. Δέ πουλάω τα παιδιά μου, είμαι φτωχιά μά δέν πουλάω τα παιδιά μου.

Και έπί πολλά χρόνια γινότουσαν αυτά καθημερινώς. Κάθε μέρα οι χονδροειδείς αυτοί ύπαιγίμοι έξεστομίζοντο μπρός στην πόρτα, ώστε ν' άκούγονται από τó διπλανό σπίτι.

"Η κυρά Τοβάρτσου έθεωρείτο πιά περιβλεπτή σ' όλον τόν τόπο, γιατί δέν έπούλησε τόν Κάρλο της. Και όσοι μιλούσαν γι' αυτήν, έλεγαν:

— "Ήταν συμφέρον της να τó κάνη, αλλά δέν τó έκανε. Φέρθηκε σαν καλή μητέρα. Τήν άνέφεραν ως παράδειγμα και ο Κάρλος που είχε γίνει πιά δεκαοχτώ χρονών και είχε άνατραφή μ' αυτή τήν ιδέα τήν οποία άδιάκοπα τού επαναλάμβαναν, ένόμιζε τόν έαυτό του ά-νώτερο από τούς συντρόφους του γιατί δέν τόν έπούλησαν.

Οι Βαλλίνοι όμως καλοπερνούσαν χωρίς στο έπιδομά των. Από αυτό προερχόταν η συνεχής μανία των Τουβάτσων, οι οποίοι βρι-σκόντουσαν διαρκώς σ' έλεεινή κατάσταση. Ο μεγαλύτερος γιός τους είχε φύγει ως κληρωτός, ο δεύτερος πέθανε κ' ο Κάρλος άπό-μεινε μόνος να δουλεύη μαζί με τó γέρο πατέρα του για να θρέψουν τή μητέρα και τήν πιά μικρή αδελφή. Έξύγωνε να γίνη είκοσι έ-νός έτών, όταν ένα πρωί, ένα λαμπρό άμάξι σταμάτησε μπροστά στις δύο καλύβες.

Ένας νεαρός, κομψός νέος, κατέβηκε κ' υπερβήθησε μία ήλι-κιωμένη κυρία με άσπρα μαλλιά να κατεβή. "Η κυρία τού έλεπε:

— Έδω, παιδί μου, στο δεύτερο σπίτι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

"Η γρηά μητέρα έπλενε, ο φιλάσθενος πατέρας κοιμά-τανε δίπλα στο τζάκι. Σήκω-σαν κ' οι δύο τó κεφάλι τους και ο νέος έλεπε:

— Καλημέρα, πατέρα, κα-λημέρα, μητέρα. Σηκωθήκανε ταραγμένοι.

"Η χωρική από τή συγκίνησή της άφισε τó σαπούνι της να πέση μέσα στο νερό και τραύ-λισε:

— Έσύ, παιδί μου; Έσύ, παιδί μου;

"Εκείνος τήν άγκάλιασε, λέ-γοντας πάλι:

— Καλημέρα, μητέρα.

Κι' ο γέρος τρέμοντας σύ-σσωμος, έλεγε με συγκίνηση:

— Μάς ήλθε, Γιάννη;

Μόλις έτελείωσαν οι συγ-κινήσεις, οι γονείς θέλησαν να βγουν μαζί του έξω για να τόν επιδείξουν. Τόν πήγαν στού Δημάρχου, στού παρέδρου, στού παπά, στού δασκάλου.

Ο Κάρλος, όρθιος στο κατάφλι τής πόρτας του τόν ελδε να περνάη και τó βράδυ στο τρα-πέζι έλεπε στους γονείς του:

— Τι κουτί που φανήκατε και δέ δώσατε έμένα, κ' άφήσατε να πάρουνε τó Γιάννη τών Βαλλίνων...

"Η μητέρα του τού άποκρίθηκε με πεισμα:

— Δέ θέλαμε να πουλήσουμε τó παιδί μας.

"Ο πατέρας δέν έλεπε τίποτε και ο Κάρλος ξαναείπε.

— "Ωμορφο κ' αυτό να θυσιαστώ έτσι.

Τότε ο γέρο Τουβάτσος σηκώθηκε και έλεπε με όργη:

— Θέλεις τώρα να μάς μαλώσης που σε κρατήσαμε.

Τότε ο νέος τού άποκρίθηκε άδιάτροπα:

— Ναι, σάς τó λέω πώς φανήκατε βλάνες. Γονιοί σάν κ' έ-σας, κάνουνε δυστυχισμένα τα παιδιά τους. Σάς άξίζει να σάς ά-φισω.

"Η γυναικά έκλαιγε στού πιάτο της. Στέναζε έναφ έτρωγε τή σου-πά της, η οποία χυνότανε όσω.

— "Υστερα λέει, βασανίσου ν' αναθρέψης παιδιά.

— Κάλλιο να μη με έχγατε γεννησει παού να είμαι, ότι είμαι.

"Όταν έλδη τó Γιάννη πρωτίτερα, άναψα όλος κ' είπα μέσα μου:

Νά, τι θα είμουνα τώρα.

Σηκώθηκε κ' εξακολούθησε:

— Άκούσατε με. Θαρρώ πώς θα κάνω καλά να μη μείνω έδω,

γιατί θα σάς τó χτυπώ αυτό από τó πρωί ως τó βράδι κ' έτσι δέ θα βολάκατε ήσυχα. Αυτό βλέπετε, δέ θα σάς τó συχωρέσω ποτέ.

Οι δύο γέροι σιωπούσαν έκκληκτοι, έναφ τά δάκρυα έτρεχαν από τó μάτια τους.

"Εκείνος ξαναείπε:

— "Όχι, η ιδέα σας αυτή είναι πολύ κακή. Προτιμώ να πάω

άλλου να βρω τήν τύχη μου.

"Άνοιξε τήν πόρτα. Εΐδυνες φωνές έφτασαν ως αυτούς. Οι Βαλ-λίνοι γλεντούσαν με τó γιού τους.

Τότε ο Κάρλος χεύτηκε με λύσσα τα πόδια κ' έλεπε στούς γο-νείς του:

— Νά χαθήτε, γοριάτες!

Και έγινε άφαντος μέσ' στο σκοτάδι τής νύχτας...

Γκι ντε Μωπασσάν

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

"Ο κόσμος επαλάβωσε, ο κόσμος έυφλώθη,
Μέρα τή μέρα πιά πολύ γίνεται συχαμένος
Γιά σένα, άγάπη μου χρυσή, άκου τι διεδόθη:
"Ότι ο χαρακτηρας σου δέν εινε παινεμένος.

"Ο κόσμος επαλάβωσε, ο κόσμος έυφλώθη
Και θέλει πάντα, φάνεται, να σε παραγωνίση,
Πόση έχει γλύκα τó φιλι στα χείλη σου δέ νοιώθη
Και πώς δαρεί τήν εύτυχία σε κείνον που φλογίζει.

(Μετάφρασις)

"Αντώνιος Μάτεσις

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

"Ο κ. Γιάννης Σαρφόργου εκ Νίγδης και η χαριτωμένη Δεσπο-νίς Βασιλική Πατζόγλου έδωκαν άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου. Είς τούς μνηστευθέντας εύχομαι ταχεία τήν στέψιν και πάσαν ευ-τυχίαν.
Α. Ο.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΨΥΛΛΟΝ

ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Ελληνιστικόν, πολύχρωμον, Εικόδοτεροαδέλιον με άν-εργασίαν Έλλήνων λογίων, διηγήματα Γαλλικά, Γα-λλικά, Ρωσδικά, ποιήματα, δακτύρας, διαλόγους, άνέκ-δοτα, περίεργα, ιστορικά, άστεία κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θά είνε θαύμα εκδόσεως